

og dem, som kun have stillet 1848 og ikke senere, mellem disse 2 forskjellige Categorier er der i Lovforslaget saa godt som ingen Forskjel gjort. Der er maaskee gjort en Forskjel af 10 Rbd., men det maa erindres, at det er vist et meget betydeligt Antal, hvorom det her dreier sig; thi den høitærede Krigsminister har i forrige Session ytret, at af 1728 Heste vare der under Krigen faldne 500, som vare blevne erstattede af Militairetaten ved at indsætte i de vacante Nummere Heste, som vare blevne givne frivilligt fra forskjellige Districter. Der findes i nærværende Lovforslag udtalt i Motiverne, at der er udbetalt til dem, der have stillet Heste igjen 3,913 Rbd., hvor stort deres Antal er skal jeg ikke kunne sige; men det forekommer mig, at det fremgaaer klart, at her er 2 Categorier, som der burde være talt om, og naar man mellem dem kun gjør en Forskjel af 10 Rbd., da forekommer det mig virkelig ikke, at man kan sige, at dette Lovforslag støtter sig synderligt paa Billighed. Det af mig paaberaabte Circulaire fra Krigsministeriet af 8de August 1849 har ogsaa udtrykkelig sagt, at forsaavidt disse Erstatningsheste ere blevne stillede af Militairetaten istedetfor de faldne, da blive disse Heste Militairetatens Eiendom. Men skal der da ikke skjælnes mellem dem, hvis Eiendom Hestene ikke ere, og dem, hvis Eiendom de ere? Jeg kan derfor ikke skjønne, at det nærværende Lovforslag støtter sig synderligt paa Billighed. Jeg mener, at Hovedsagen maatte være den, at den hidtilværende Fordeling af Districtsheste paa Sædegaard og Præstegaarde bør bortfalde, men at man derhos trænger til en aldeles Forandring med Hensyn til de Regler, man vil opstille om, hvorvidt der skal finde nogen Erstatning Sted og efter hvilke Categorier, forsaavidt man overhovedet vilde gaae ind paa saadanne. Idet det kun er Billighed, hvorpaa man kan støtte sig, saa maa Følgen deraf ogsaa blive, at Erstatningen, naar man taler om Billighed, maa skee, som det forekommer mig, efter ganske andre Regler end de her opstillede.

Jeg kan derfor kun stemme for den 1ste Paragraph af Lovforslaget, men ikke for de følgende, idetmindste ikke saaledes som de nu ere.

Indenrigsministeren: Da jeg ved

Forhandlinger i det andet Thing, som vare begyndte forinden denne Lov kom under Behandling her i Thinget, har været forhindret i tidligere at være tilstede, skal jeg indskrænke mig til at fremsætte enkelte Bemærkninger med Hensyn til Udvalgets Betænkning, og yttre nogle saa Ord med Hensyn til det Foredrag, som den ærede Taler, der sidst satte sig, har holdt, navnlig angaaende Lovens § 2.

Udvalget er med saamegen Beredvillighed gaaet ind paa Udkastet i dens væsentligste Bestanddele, at det kun er et enkelt Punkt, paa hvilket jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden i Forbindelse med, hvad min ærede Collega Krigsministeren har ytret. Det forekommer nemlig ogsaa mig, at det Forslag, Udvalget har stillet til § 8, har nogen Betænkelse ved sig. Efter Lovens System skulde jeg være tilbøielig til at holde for, at dette Forslag vilde rettere høre hjemme i § 14 end i § 8. Loven er nemlig affattet saaledes, at, naar den extraordinære Bemyndigelse til at forøge Hestenes Antal bliver benyttet, saa komme iøvrigt disse Heste ind under de almindelige Bestemmelser, som gjælde for begge Classer af Heste i de forskjellige Paragrapher, og jeg vilde derfor troe, at det var stemmende dermed, om den Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes, naar en Hest af det andet Hold døer, blev omhandlet i den samme Paragraph, som omhandler hvorledes der skal forholdes, naar en Hest af det første Hold døer. Man kunde da maaskee, naar man gjorde den Bestemmelse, som staaer i Spidsen af § 14, almindelig for begge Tilfælde, saa at der blev indsendt en Attest angaaende Hestens Dødsfald, ordne det saaledes, at, naar der var indtruffet et Dødsfald og det ved den indleverede Attest blev paa antagelig Maade godtgjort, at Hesten var omkommen, uden at der kunde lægges Districtet noget Væsentligt til Last, at da Militairetaten remonterede, men at der i de andre Tilfælde forholdes efter de øvrige Bestemmelser i § 14. Derved vilde ogsaa Beviisbyrden komme til at hvile mere paa dem, i hvis Tjeneste Hestene ere, end saaledes som Forslaget nu er affattet, hvorefter det synes, at Beviset for Forsømmeligheden, hvis nogen saadan maatte have fundet Sted, egentlig er lagt